

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 189722 van 13/07/2017”

nr. 188 684 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 16 mei 2017 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 19 mei 2017.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 6 juni 2017.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent, en op 3 april 1992 in Al-Jihad (Bagdad, Centraal-Irak) bent geboren. Als kleuter verhuisde u met uw gezin naar Zeyouna, Bagdad. Uw vader is een gepensioneerde ambtenaar die op de luchthaven werkte, uw moeder is een lerares Engels. U doorliep het middelbaar onderwijs en studeerde vervolgens aan de faculteit economie van het Al Isra University College in Karrada, Bagdad.

Omstreeks 2012 of 2013 probeerden twee personen u te ontvoeren toen u na de les op uw vader wachtte. U leidde hun aandacht af, zette het op een lopen, en kon ontkomen. Het incident deed zich voor in Al Jamiaa, Bagdad. Verder is uw wijk, Zeyouna sinds een aantal jaren onder controle van de sjiitische militie ‘Seraya As-Salam’. Bovendien is er veel straatcriminaliteit. In de loop der jaren werden u (gestolen telefoon), uw broer (gestolen Ipad), uw moeder (gestolen handtas), en uw halfzus (gestolen handtas) overvallen. Ook andere buurtgenoten werden overvallen, bestolen, ontvoerd, etc.

Omstreeks 2013 ging u met uw vriend A. S. na het college iets eten in Karrada. Terwijl u de wagen parkeerde hoorde u een explosie, veroorzaakt door een bomauto. U liep naar het restaurant en zag het levenloze lichaam van uw vriend A.. U was in shock en vluchtte naar huis. In de drie daaropvolgende dagen was u aanwezig op de rouwceremonie voor A.. Na het incident voelde u zich niet langer veilig in de stad.

In het voorjaar van 2014 stelde u zich kandidaat als verkiezingswaarnemer van de Iraakse verkiezingscommissie IHEC (Iraqi High Electoral Commission). In de aanloop naar de nationale verkiezingen van 30 april 2014 kreeg u een maand opleiding in de Green Zone, Bagdad. Daags voor de verkiezingen, 29 april 2014, kreeg u een korte opleiding op de middelbare school van Al Firasdaq, Zeyouna, het verkiezingskantoor waarvoor u verantwoordelijke was. Tijdens die opleiding kregen jullie het onverwachte bezoek van Mohammad Kharsan, een politicus van de door Amar Al Hakim geleide Al Mowatiin Al Yantasser (‘De Burgerwind’). Zijn partij was verbonden aan de sjiitische Badr-milities. Hij zei dat jullie beiden sjiieten waren en dat u moest helpen de sjiitische belangen te vrijwaren. Mohammed Kharsan verwachtte dat u de verkiezingsresultaten zou manipuleren, bijvoorbeeld door zijn partij aan te kruisen op de stemformulieren van de analfabeten. U weigerde en vroeg in welk opzicht hij verschilde van Saddam Hoessein. Mohammed Kharsan maakte zich kwaad, zei dat u moest opletten, en verliet het kieslokaal. Daags nadien volgden de verkiezingen.

Op 5 mei 2015 raakten de verkiezingsresultaten intern bekend. Uit de resultaten bleek dat u de verkiezingsresultaten van uw kiesbureau niet had gemanipuleerd. Nog dezelfde dag vielen de aanhangers van Mohammed Kharsan uw ouderlijke woonst binnen. U was op dat moment bij uw tante B. H. A. in Al-Jihad. Als gevolg van het incident besloot u bij uw tante te blijven. In de periode die volgde sloot u zich op in haar huis en leefde u afgesloten van de buitenwereld. Slechts tweemaal verliet u de woning, éénmaal om in Zeyouna een nieuwe identiteitskaart aan te vragen (dd. 16/11/2014), éénmaal om in Karrada een nieuw nationaliteitsbewijs aan te vragen (dd. 19/11/2014).

Omstreeks augustus 2015 wou uw tante u dat u het huis verliet omdat ze vreesde dat de milities zouden ontdekken dat u in haar woning verbleef. U belde uw ouders op en vroeg hen naar de situatie in de wijk. Ze zeiden dat ze niets meer van de milities hadden vernomen, wat u geruststelde. Op 10 augustus 2015 keerde u terug naar de ouderlijke woonst.

Op 17 augustus 2015 had u met uw vriend N. A. afgesproken om op café te gaan. Toen jullie elkaar omstreeks 22u30 op straat ontmoetten, stopte er een witte wagen waaruit twee personen sprongen. Ze namen N. , duwden hem in de wagen, en reden weg. De volgende dag, 18 augustus 2015, deed u aangifte bij de politie en meldde u de ontvoering bij de rechtbank. De aangifte werd geregistreerd maar er werden geen bijkomende stappen ondernomen. Op 20 augustus 2015 werd u door N. opgebeld. Hij zei dat de ontvoerders hem hadden vrijgelaten toen bleek dat ze de verkeerde persoon hadden ontvoerd. Hij zei dat ze eigenlijk naar u op zoek waren. Nog dezelfde dag dook u opnieuw onder bij uw tante B. H. A. . Kort nadien nam u het besluit om Irak te verlaten.

Op 22 augustus 2015 verliet u Irak in het gezelschap van uw broer A. . Laatstgenoemde had eveneens problemen in Irak, al weet u niet dewelke. U vloog onder uw eigen identiteit en met uw eigen paspoort van Bagdad naar Istanbul, in Turkije. Een zevental dagen later reisde u per rubberboot naar één van de Griekse eilanden. Vervolgens reisde u via het Griekse vasteland naar België. In Hongarije scheidden de wegen van u en uw broer. Op 18 september 2015 vroeg u in België asiel aan.

Op 8 maart 2016 vulde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de Vragenlijst en de Verklaring in. Op aanraden van uw vrienden liet u optekenen dat u na de inval van 5 mei 2014 naar Iraaks Koerdistan was gevlucht, er tot 10 augustus 2015 had verbleven, en nadien naar Zeyouna was teruggekeerd. Volgens uw vrienden zou uw asielaanvraag geweigerd worden indien u zei dat u al die tijd in Al-Jihad had verbleven.

In juli 2016 werd u door uw familie gecontacteerd. Ze zeiden dat uw belagers het huis waren binnengevallen. Ze hadden uw moeder aangevallen en haar met de kolf van een pistool op de neus

geslagen. Uw broer A. was haar ter hulp geschoten en werd eveneens met de kolf van een pistool op de neus geslagen.

Op 17 augustus 2016 verliet uw broer A. Irak en vluchtte hij naar Turkije. Ook uw moeder maakte zich op voor vertrek uit Irak. Tijdens het laatste contact met uw familie zeiden ze dat jullie gesprekken werden afgeluisterd.

Op 31 augustus werd u gehoord door het CGVS. Het gehoor werd stilgelegd toen u onwel werd.

Op 28 september 2016 werd u een tweede keer gehoord door het CGVS. U gaf te kennen dat u onwel werd omdat u vreesde dat het CGVS zou ontdekken dat u loog over uw verblijf in Koerdistan. U stelde dat u met een propere lei wou starten en gaf bovenstaande versie van de feiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 16/11/2014, nationaliteitsbewijs dd. 19/11/2014, kopie woonkaart vader, kopie voedselrantsoenkaart, studentenkaart, twee foto's van betrokkene in het verkiezingslokaal, kopie badge Green Zone, kopie badge verkiezingslokaal, aangifte bij de politie en de rechtbank dd. 18/08/2015, foto van slogan bij appartement, drie foto's van gewonde broer en moeder, kopie van het Turks visum van broer A. , kopie van de Turkse inreisstempel in het paspoort van broer A. , twee foto's van betrokken in Irak, psychologisch attest dd. 25/08/2016, kopie verzendbewijs.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS beslist dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan geen geloof worden gehecht aan de incidenten die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Irak, met name de problemen als gevolg van uw activiteiten als verkiezingswaarnemer van IHEC.

U beweert dat u daags vóór de verkiezingen, op 29 april 2014, door een zekere Mohammed Kharsan werd aangesproken om de verkiezingsresultaten van uw kieskantoor te vervalsen. Uw verklaringen hieromtrent zijn weinig overtuigend. Zo is het opmerkelijk dat u tegen deze persoon, die u in het kantoor van uw overste bij zich riep, uitvoer en hem openlijk vergeleek met de soennitische dictator Saddam Hoessein. Gezien de door u geschetste context, komt dit zeer weinig geloofwaardig over. U verklaart namelijk dat de persoon in kwestie opkwam voor de Al Mowatiin verkiezingslijst, een sjiiitische, politieke alliantie die wordt aangevoerd door de notoire sjiiitische geestelijke en politicus Amar Al Hakim. U linkt deze organisatie ook aan de gewapende sjiiitische Badr-milities die in Irak actief zijn. Mohammed Kharsan schrok er trouwens blijkbaar niet voor terug om de onafhankelijke verkiezingswaarnemers van uw organisatie, IHEC, daags voor de verkiezingen in het openbaar af te dreigen. Later tijdens het gehoor laat u zich nog ontvallen dat dit soort personen 'een staat' op zich vormen en dat er niets tegen valt te beginnen (zie CGVS, 28/09/2016, p. 10-12). Het is in die context zeer onwaarschijnlijk dat u op die manier tegen deze persoon zou uitvaren en hem zou vergelijken met een verguisde dictator, een vergelijking die in de Iraakse context bijzonder gevoelig ligt, en al zeker naar sjiieten toe. Dergelijk gedrag is bovendien niet in lijn te brengen met de manier waarop u in Irak uw leven leidde. U geeft namelijk te kennen dat u zich steeds op de vlakte hield wanneer u in aanraking kwam met militieleden. Zo zegt u onder meer dat u bij een ander incident uw overvallers bedankte toen ze u bestalen én dat u niets durfde te beginnen tegen de gewapende tieners die in uw wijk actief waren (zie CGVS, 28/09/2016, p. 8). Dat u vervolgens zou uitvaren tegen een politicus die aan één van deze milities verbonden is en veel invloed kon laten gelden, komt bijgevolg allerminst geloofwaardig over. Hiermee geconfronteerd geeft u geen overtuigende uitleg voor uw gedrag. U zegt enkel dat u niets verkeerd deed en dat u de wet toepaste (zie CGVS, 28/09/2016, p. 10). Dat is geen afdoende verklaring voor uw opvallend handelen.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u uw werkgever, de onafhankelijke Iraakse verkiezingscommissie, niet op de hoogte bracht van het incident. Aangezien de organisatie er net op moet toezien dat de verkiezingen op een eerlijke en transparante manier verlopen, is het zeer merkwaardig dat u hen niet briefte over de ongeoorloofde inmenging van politieke partijen. Gevraagd naar een verklaring, zegt u dat u hen niet kon briefen omdat ze met uw belagers samenwerken. U kan echter niet toelichten waarop deze aantijging is gebaseerd. U oppert enkel de blote bewering dat 'ze de overheid zijn' en dat u niets tegen hen kan beginnen. Dit zijn slechts ongefundeerde hypothesen die op geen enkele concrete basis steunen. Evenmin kan u toelichten waarom u zich uit de organisatie terugtrok zonder ook maar enige toelichting te geven. Aangezien u met de dood werd bedreigd omwille van uw activiteiten voor de organisatie, is het geheel onaannemelijk dat u hen daar niet van op de hoogte bracht. Evenmin is het aannemelijk dat u hen niet op de hoogte bracht van het feit dat de milities nadien naar u op zoek gingen. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet weet of u de enige IHEC-medewerker was die in de problemen kwam als gevolg van zijn functie. Meer nog, u weet niet of de andere personen die in hetzelfde stemkantoor werkten, ook in de problemen kwamen. Nochtans beweert u dat jullie één voor één bij Mohammed Kharsan werden geroepen (zie CGVS, 31/08/2016, p. 8-9 - zie CGVS, 28/09/2016, p. 9-12). Gezien de context en gezien het feit dat u naar eigen zeggen nog lange tijd in Irak heeft

verbleven, is het niet onredelijk te verwachten dat u zich daar over informeerde. Het is bovendien opmerkelijk dat u tijdens het tweede gehoor plots beweert dat er in verschillende kieslokalen problemen waren, zonder die nadien toe te lichten (zie CGVS, 28/09/2016, p. 11).

Bovendien blijkt uw kennis van de verkiezingscontext beperkt te zijn. U beweert dat Mohammed Kharsan tot Al Mowatiin behoort en dat de lijst wordt aangevoerd door Amar Al Hakim. U kent echter geen andere politici die op de lijst staan en u weet evenmin hoe de lijst het deed in de verkiezingen (zie CGVS, 28/09/2016, p. 9-10). Aangezien de lijst het blijkbaar nodig vond om represailles te nemen tegen de personen die niet met hen meewerkten, is het opmerkelijk dat u zich niet informeerde naar hun resultaten, al was het maar om zicht te krijgen op hun beweegredenen.

Vervolgens is het bijzonder opmerkelijk dat de aan Al Mowatiin verbonden milities op 5 mei 2014 uw ouderlijke woonst binnenvielen in een poging zich op u te wreken. In de eerste plaats omdat de aanleiding bijzonder onaannemelijk is (zie hoger). Bovendien is het eerder onduidelijk wat ze u verweten en waarom ze het precies nodig vonden om met u af te rekenen. U verklaart dat ze naar u op zoek gingen omdat uit hun verkiezingsresultaten bleek dat u niet met hen had samengewerkt (zie CGVS, 28/09/2016, p. 9). Het is, zoals eerder opgemerkt, dan ook zeer opmerkelijk dat u niet weet hoe ze het in de verkiezingen hadden gedaan. Bovendien komt het zeer bizar over dat ze u een tegenvallende stembusgang in de schoenen zouden schuiven. U was namelijk weinig meer dan een verkiezingswaarnemer in één enkel stemlokaal, waarvan u wel beweert dat u er een belangrijke rol had, maar waaruit eveneens blijkt dat u nog een directeur (van een andere school) boven u had (zie CGVS, 28/09/2016, p. 9, 11). Dat een politieke partij zich op dergelijke verregaande wijze zou wreken op een enkel individu die slechts een zeer beperkte bevoegdheid had, komt zeer onwaarschijnlijk over. Bovendien betreft het een vreemd tijdstip om zich te wreken. Het incident vond nauwelijks vijf dagen na de verkiezingen plaats, op uw laatste werkdag, terwijl de officiële verkiezingsresultaten pas een maand later bekend werden (zie CGVS, 28/09/2016, p. 10). Dat de leden van de lijst al onmiddellijk represailles namen, zonder dat er al concrete gevolgen waren gegeven aan de kiesgang, is weinig plausibel. U verklaart dat ze al op de hoogte waren van de (finale) resultaten, maar dat komt dus heel twijfelachtig over.

Wat de huiszoeking betreft merkt het CGVS op dat u weinig meer zegt dan dat 'zij' erachter zaten. Gevraagd om dit toe te lichten, zegt u enkel dat het om de 'milities' gaat (zie CGVS, 28/09/2016, p. 10). Het hoeft geen betoog dat dit op zich weinig overtuigende of weinigzeggende verklaringen zijn.

Vervolgens stelt het CGVS vast dat u doelbewust valse verklaringen heeft afgelegd over wat er in de nasleep van de verkiezingen is gebeurd. Bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ en tijdens het eerste gehoor verklaarde u namelijk dat u na 5 mei eerst onderdook bij uw tante in Al-Jihad en dat u nadien meer dan een jaar in Iraaks Koerdistan heeft verbleven (zie Vragenlijst, vraag 3.5 - zie CGVS, 31/08/2016, p. 4). Tijdens het tweede gehoor komt u hier op terug en verklaart u dat u niet in Koerdistan, maar wel bij uw tante Batoul in Al-Jihad onderdook (zie CGVS, 29/08/2016, p. 2, 11). Volgens u vertelde u niet de waarheid omdat u er van uit ging dat deze versie van de feiten tot een weigering van uw asielaanvraag zou leiden (zie CGVS, 28/09/2016, p. 2, 3, 4). Het ging dus om een strategische verdraaiing van de feiten met het oog op een gunstig antwoord in uw asielaanvraag af te dwingen. Het CGVS merkt in deze op dat op iedere asielzoeker de individuele verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van zijn asielaanvraag een waarheidsgetrouwe versie van de feiten te geven en een compleet zicht op zijn specifieke situatie te bieden. In uw dossier blijkt dit allerminst het geval te zijn. U trachtte op doelbewuste wijze de Belgische autoriteiten te misleiden door de in uw ogen zwakkere elementen van uw asielrelaas te verdoezelen. Op die manier verhinderde u het CGVS zicht te krijgen op enkele essentiële elementen in uw relaas. Uiteraard is dat niet enkel nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, maar ook voor uw algemene geloofwaardigheid. Niet in het minst omdat uw alternatieve versie van de feiten evenmin geloofwaardig is (zie verder). U vraagt het CGVS begrip voor de situatie waarin u zich bevindt en voor uw wens om een positief antwoord te krijgen. Dit ontslaat u echter niet van uw medewerkingsplicht. Bovendien werd er u doorheen het tweede gehoor meermaals gewezen op het belang van geloofwaardige verklaringen en uw verantwoordelijkheid daarin (zie CGVS, 28/09/2016, p. 2, 4, 5). U heeft dit advies echter naast u neergelegd en trachtte voor een tweede keer het CGVS te misleiden. Dergelijk gedrag kan u volledig toerekenbaar worden geacht.

Het is namelijk niet geloofwaardig dat u zichzelf ongeveer zestien maanden opsloot bij uw tante Batoul, en haar huis slechts tweemaal verliet: éénmaal om een identiteitskaart te vernieuwen en éénmaal om een nationaliteitsbewijs te vernieuwen. Gezien de door u voorgehouden vrees en gezien uw zelfgekozen complete isolatie van de buitenwereld, is het op zich moeilijk te vatten waarom u uw teruggetrokken leven tweemaal onderbrak voor deze louter administratieve aangelegenheden. Niet in het minst omdat u zich daarvoor naar andere wijken diende te begeven, met name Karrada en Zeyouna. Het feit dat u zich voor een nieuwe identiteitskaart naar Zeyouna begaf, de wijk waar uw ouderlijke woonst ligt en waar men naar u op zoek was, is in de door u geschetste context absoluut niet te vereenzelvigen met de ernst van de door u ingeroepen vrees. Evengoed is het opmerkelijk dat uw tante

u in de zomer van 2015 opdroeg om de woning te verlaten. U laat uitschijnen dat de milities ook in Al-Jihad naar u op zoek waren en dat uw tante vreesde dat ze u zouden ontdekken. Er waren echter geen concrete indicaties dat dit werkelijk zo was. Wat daarop volgt is eveneens opmerkelijk. U beweert dat u het verzoek van uw tante ter harte nam, uw ouders contacteerde, en terugkeerde naar Zeyouna. Dat u de wijk van uw tante verliet, een plaats waar niets er op wees dat u werd gevisieerd, en die inruilde voor een wijk waar u naar eigen zeggen met de dood werd bedreigd, is compleet onbegrijpelijk. Ook bij de beweegredenen die bij uw terugkeer naar Irak speelden, heeft het CGVS de nodige bedenkingen. U beweert dat uw familie zei dat er sinds mei 2014 niets was gebeurd en dat dit voor u voldoende was om uit uw isolement te treden (zie CGVS, 28/09/2016, p. 11, 12). Dit staat in schril contrast met de doorgedreven voorzichtigheid die u in de zestien voorgaande maanden aan de dag had gelegd. Het feit dat u zich vervolgens, nauwelijks zeven dagen na het doorbreken van uw isolement, opnieuw in het openbaar begeeft en afsprekt met vrienden om op café te gaan en waterpijp te roken (zie CGVS, 28/09/2016, p. 12), staat volledig haaks op de context die u schetst en de ernst van de door u ingeroepen feiten. Het toont aan dat uw verklaringen interne coherentie missen. Aan dergelijke plotse, onlogische wendingen kan namelijk allerminst geloof worden gehecht.

Ook aan de ontvoering van uw vriend N. A. kan geen geloof worden gehecht. Het hele uitgangspunt is zoals gezegd ongeloofwaardig (zie boven). Bovendien is de premisse van de ontvoering eveneens ongeloofwaardig. U verklaart namelijk dat de ontvoerders zich hadden vergist en de verkeerde persoon hadden ontvoerd. In werkelijkheid wilden ze niet N., maar wel u. Gezien de door u geschetste context kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Voor een goed begrip: u leefde meer dan zestien maanden ondergedoken maar uw belagers konden u blijkbaar quasi onmiddellijk traceren toen u naar Zeyouna terugkeerde. Meer nog: ze konden jullie onderscheppen op de plaats waar jullie hadden afgesproken, hetgeen er op wijst dat ze u goed in de gaten hadden. Het is in die zin geheel ongeloofwaardig dat ze ondanks hun bijzonder scherpe surveillance de verkeerde persoon ontvoerden. U zegt dat u en N. ongeveer dezelfde fysiek hebben, maar het is bezwaarlijk ernstig te nemen dat de ontvoerders er de verkeerde persoon uitpikten terwijl jullie zich beiden op dezelfde plaats bevonden (zie CGVS, 28/09/2016, p. 12). Het komt bovendien incoherent over dat u aan de ene kant beweert dat ze de verkeerde persoon ontvoerden en tegelijk zegt dat ze op hetzelfde moment achter u aangingen, maar dat u kon ontkomen. Ofwel vergisten de ontvoerders zich, ofwel hadden ze de bedoeling jullie beiden te ontvoeren. Wat dat laatste betreft is het onduidelijk waarom ze N. zouden ontvoeren, zeker omdat ze hem nadien blijkbaar zonder meer lieten gaan. U legt weliswaar enkele gerechtelijke documenten voor ter staving van uw verklaringen, maar deze vermogen niets te veranderen aan het ongeloofwaardig karakter van de feiten. Er wordt in Irak namelijk op grote schaal gefraudeerd met dit type documenten (zie Landeninformatie, COI Focus "Corruptie en documentenfraude", toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier), waardoor ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door precieze en geloofwaardige verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Bovendien kan de auteur en de authenticiteit van de documenten onmogelijk worden geverifieerd. Het gaat namelijk om weinig meer dan handgeschreven documenten met enkele stempels op, wat op zich al opmerkelijk is voor een officieel gerechtelijk of politieel document.

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat uw belagers gedurende maanden niets van zich lieten horen, om vervolgens in juli 2016 nogmaals toe te slaan en de woning van uw ouders binnen te vallen. Dat er steeds maanden tussen de diverse incidenten zitten is op zich al frappant. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom uw belagers het nodig vonden om meer dan twee jaar na de verkiezingen nog actief op zoek te gaan naar een verkiezingswaarnemer van één enkel stemlokaal. Ook de aanleiding van de nieuwe inval is verder onbekend: plots, meer dan twee jaar na de vorige huiszoeking, stonden uw belagers opnieuw aan de deur van uw ouders. Gezien deze opmerkelijke situatie en gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag (zie hoger), kan er geen geloof worden gehecht aan dit incident. Ook de neergelegde documenten vermogen niets te veranderen aan deze appreciatie. Uit de drie foto's van respectievelijk een jongeman en een vrouw met een neus in het gips, kan bezwaarlijk worden afgeleid dat het over uw moeder en uw broer gaat. Laat staan dat de foto's iets zeggen over de manier waarop hun neus gewond raakte. Geconfronteerd met de vaststelling dat de twee personen identiek dezelfde verwondingen en behandeling blijken te hebben, beweert u dat het in Irak de gangbare praktijk is om eerst mensen op de neus te slaan. Het hoeft geen betoog dat dit een weinig overtuigende uitleg is. Ook aan dit incident kan dus geen geloof worden gehecht.

Vervolgens laat u uitschijnen dat de telefoongesprekken tussen u en uw familieleden worden afgeluisterd. Uw familie zou dit gezegd hebben, maar er geen verdere toelichting bij hebben gegeven. Het betreft weinig meer dan een blote bewering die niet op concrete feiten is gebaseerd.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan bovenvermelde asielmotieven.

Het CGVS trekt in deze niet in twijfel dat u mogelijks een periode als verkiezingswaarnemer bij IHEC heeft gewerkt. De neergelegde foto's en badges lijken dit te ondersteunen (zie Documenten, twee foto's

van betrokkene in het verkiezingslokaal, kopie badge Green Zone - kopie badge verkiezingslokaal). Deze tijdelijke tewerkstelling volstaat op zich echter niet om een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen. Er zijn namelijk geen concrete, noch geloofwaardige elementen voorhanden waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Bovendien dateert uw tewerkstelling van jaren terug, en lijkt niets er op te wijzen dat ze in de toekomst tot problemen zou leiden.

De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Evenmin ziet het CGVS afdoende redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U beweert dat u niet langer in Bagdad kan wonen als gevolg van de huidige situatie in uw regio. Ook uw advocate onderstreept dat u naar haar mening een kwetsbaar profiel hebt en als gevolg daarvan mogelijks ressorteert onder de definitie van subsidiaire bescherming, aangezien een terugkeer tot een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling zou leiden. Rekening houdend met de specifieke context en de inhoud van uw asiendossier, is het CGVS echter niet van mening dat u in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire bescherming omwille van onmenselijke en vernederende behandeling of omwille van een situatie van veralgemeend geweld.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69).

Tijdens het gehoor kreeg u uitgebreid toe te lichten waarom u een terugkeer naar Bagdad, Irak, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt (zie CGVS, 28/09/2016, p. 4-9). U verwijst in deze onder meer naar de gevallen van straatcriminaliteit waarvan u en uw familie het slachtoffer werden. U verklaart dat de overvallers respectievelijk jullie met wapens bedreigden en jullie elektronische toestellen en/of handtassen ontvreemdden. Dergelijke overvallen zijn, gesteld dat ze werkelijk plaatsvonden, op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer aannemelijk te maken. Het betreffen namelijk herhaalde, geïsoleerde incidenten waarvan jullie volstrekt willekeurig het slachtoffer werden en die geen ander doel hadden dan financieel gewin. Vervolgens verwijst u naar een poging tot ontvoering waarvan u het slachtoffer werd. Ook hier ging het om een geïsoleerd geval waarbij twee gewapende personen u vroegen om in een wagen te stappen. U kon aan hen ontkomen en er werd geen verder gevolg aan het incident gegeven. U geeft te kennen dat er enkel financieel gewin speelde, dat de personen u willekeurig uitkozen, en dat er nadien geen indicaties waren dat u nog door hen werd gevisieerd. Bovendien heeft het CGVS vragen bij de door u geschetste gang van zaken. U beweert dat u hen kon afleiden door 'Kijk, politie!' te roepen en weg te lopen. Dit is op zich al opmerkelijk. Bovendien situeert u het incident in 2012 of 2013, op het moment dat u in het derde middelbaar zat. Dit lijkt chronologisch niet correct, aangezien u op andere momenten beweert dat u in 2013 al aan de universiteit studeerde. U legt verder niet het minste begin van bewijs voor ter staving van het incident. Vervolgens verwijst u naar de gewapende militieleden, sommige nog tieners, die in de stad patrouilleerden. U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat deze u viseren (zie CGVS, 31/08/2016, p. 13 - zie CGVS, 28/09/2016, p. 7-8).

Daarnaast verwijst u naar een aanslag waarvan u getuige was en waarbij u een vriend, N. A., verloor. Volgens u voelde u zich nadien niet langer veilig in Bagdad en werd u zeer angstig (zie CGVS, 28/09/2016, p. 7). Het CGVS heeft een aantal bemerkingen op uw verklaringen hieromtrent. Zo blijken uw verklaringen over het incident zelf eerder beknopt en weinig meer dan een zeer bondige chronologische samenvatting. U wijt dit aan geheugenproblemen veroorzaakt door het incident, maar dat lijkt geen sluitende verklaring. Ook uw verklaringen omtrent de afwikkelingen na de aanslag vertonen namelijk een aantal opmerkelijke hiaten. Zo kan u niet zeggen wanneer de aanslag plaatsvond. U houdt het op 2013, maar kan niet zeggen in welke maand of periode van het jaar dit was. Laat staan dat u de exacte datum geeft. U beweert dat u het zich niet kan herinneren, hetgeen eerder opmerkelijk is voor iemand met een universitaire scholing. Vervolgens kent u wel de naam van het restaurant waar het incident plaatsvond, maar kan u niet zeggen waar het restaurant zich precies bevond. U kan enkel zeggen dat het in Karrada Daakhil was (zie CGVS, 28/09/2016, p. 5). U kan verder

niet zeggen wie achter de aanslag zag en beweert dat hij niet werd opgeëist, wat op zich geen overkomelijk bezwaar vormt voor het CGVS. Het is echter wel opmerkelijk dat u beweert dat er heel veel mensen om het leven kwamen bij de aanslag, maar dat u geen idee heeft van het aantal slachtoffers (zie CGVS, 28/09/2016, p. 6). Het is eveneens opmerkelijk dat u niet kan toelichten waar de rouwplechtigheid van uw vriend plaatsvond. U beweert nochtans dat u gedurende drie dagen aanwezig was op de plechtigheid en steeds, samen met vrienden, met de auto naar de plaats van rouw pendelde. Dit zorgt bij het CGVS voor de nodige twijfels omtrent uw verklaringen. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor ter staving van dit incident.

Bovendien maakt u het voor het CGVS volstrekt onmogelijk om een inschatting te maken van uw situatie in Irak, aangezien uw verklaringen over de gebeurtenissen in de jaren voorafgaand aan uw asielaanvraag volstrekt ongeloofwaardig zijn. Het CGVS stelt namelijk vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen als gevolg van uw werk bij IHEC en dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw maandenlang geïsoleerd verblijf bij uw tante Batoul in Al-Jihad. Als gevolg van uw gedrag en uw keuze om een niet-waarheidsgetrouwe versie van de feiten te geven, blijven er geen concrete en geloofwaardige elementen over waarop het CGVS haar inschatting van uw situatie in Irak kan maken. Dit is u volledig toerekenbaar. U drukt tijdens het gehoor meermaals uw wens uit om in vrede te leven en beweert dat u gezien uw toestand niet langer in Irak kon blijven, maar dit ontslaat u zoals gezegd niet van de medewerkingsplicht. Op basis van de voorhanden zijnde onvolledige informatie kan het CGVS bijgevolg niet verifiëren, laat staan controleren, of u in Irak werkelijk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling.

Daarbij komt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende het tijdstip van uw vertrek uit Irak. Het CGVS kan enkel voortgaan op uw verklaringen, verklaringen die zoals gezegd meermaals bedrieglijk bleken te zijn.

Voorts wordt uw algemene geloofwaardigheid ondergraven door andere elementen waaruit blijkt dat u geen volledig zicht wenst te bieden op uw situatie. U beweert bijvoorbeeld dat u samen met uw broer A. naar Europa bent gereisd en dat die laatste ook problemen had in Irak. Vreemd genoeg zou u niet weten welke problemen hij had en vica versa. Het spreekt voor zich dat hier bezwaarlijk geloof aan kan worden gehecht en dat het veeleer om een halfslachtige poging gaat om het CGVS af te schepen.

U legt weliswaar een psychologisch attest voor, opgesteld door uw psychologe Manon Joudal (zie Documenten, psychologisch attest). In het attest worden niet enkel uw psychische toestand en klachten beschreven, maar wordt ook verwezen naar de door u aangehaalde oorzaken van de klachten. Het attest verwijst daarbij naar het geweld waarvan u getuige was en de problemen als gevolg van uw werk bij IHEC. Uit het voorgaande bleek dat er vraagtekens waren bij het eerste én dat het tweede ronduit ongeloofwaardig was. Bovendien blijven de andere feiten, met name de poging tot ontvoering, enkele overvallen, en de aanslag waarbij uw vriend het leven liet, onvermeld. Zonder afbreuk te doen aan de aard van de psychische klachten, wijst het CGVS er op dat in de gegeven context niet kan worden gesteld dat ze (enkel) het gevolg zijn van uw verblijf in Irak. In het attest wordt nog gewezen op het belang van een stabiele en veilige omgeving in uw genezingsproces. Het CGVS stelt echter vast dat u geen zicht biedt op uw situatie voorafgaand aan uw asielaanvraag en dat er dus geen concrete inschatting kan worden gemaakt van uw situatie in Irak. Toch niet dat deze van die aard is dat er in Irak in hoofde van u sprake is van onmenselijke en vernederende behandeling.

Het CGVS stelt daarnaast vast dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak studeerde, werkte, en er werd ondersteund door een sociaal en familiaal netwerk. In België bent u dan weer als vrijwilliger actief, bv. als tolk. U maakt plannen naar de toekomst toe en leert bv. beide landstalen. U bent in behandeling bij een psychologe, maar neemt verder geen medicatie (zie CGVS, 28/09/2016, p. 12-14). Dit lijkt niet te ondersteunen dat een terugkeer naar Irak onomstotelijk een reëel risico op ernstige schade inhoudt.

Er kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke

omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij

viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni -augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en

mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Tenslotte, de andere voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens uw identiteit, herkomst, en nationaliteit. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. Het CGVS stelt bovendien vast dat u zich bij uw asielaanvraag bedient van de stamnaam Al-Shatari, de naam die ook op uw identiteitskaart wordt vermeld. Daarmee volgt u de stamnaam van uw moeder en niet die van uw vader, een lid van de Al-Temimi-stam. Gezien de Iraakse patriarchale maatschappij is dit eerder opmerkelijk, ook al ontkent u dit (zie CGVS, 28/09/2016, p. 3). Wat er ook van zij, de documenten doen geen uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de twee foto's die van u in Irak werden genomen. De kopie van de Turkse inreisstempel en het Turkse visum in het paspoort van uw broer A. kunnen hoogstens bevestigen dat hij in augustus 2016 naar Turkije reisde. Dit gegeven doet echter geen enkele uitspraak over uw asielmotieven. De reden van zijn vertrek uit Irak was trouwens ongeloofwaardig (zie boven). Verder kan de foto van de slogan die bij jullie appartement werd achtergelaten geenszins overtuigen dat u in Irak werd gevisieerd met het oog op vervolging. Het nummer dat op de foto te zien is komt inderdaad overeen met het huisnummer dat u opgaf. Op basis van de foto kan echter niet worden geconcludeerd dat het werkelijk om uw woning ging. Bovendien legt u weinig meer voor dan een eerder wazige foto waarvan de authenticiteit en context onmogelijk kan worden geverifieerd. Aangezien uw omkaderende verklaringen omtrent de diverse incidenten niet geloofwaardig bleken, heeft deze foto dus weinig of geen bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste en een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog 8 persuittreksels over de algemene situatie in Irak

Per drager brengt verweerder op 3 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 bij.

Per aangetekend schrijven van 5 mei 2017 brengt de verzoekende partij nog drie artikels met vertaling uit het Arabisch bij.

Per aangetekend schrijven van 12 mei 2017 bezorgt verzoekende partij nog bijkomende stukken die hij ter terechtzitting reeds getoond heeft: de documenten ter ondersteuning van de asielaanvragen van verzoekers moeder en broer in Turkije bij het UNHCR, 5 kopieën van documenten met vertaling samen met een brief van een maatschappelijk werkster.

Per drager brengt verweerder op 19 mei 2017 een schriftelijk verslag bij over de door de verzoekende partij aangebrachte nieuwe gegevens.

Per aangetekend schrijven van 6 juni 2017 brengt verzoekende partij een replieknota bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij problemen heeft ondervonden naar aanleiding van zijn activiteiten als verkiezingswaarnemer van IHEC. Zo de bestreden beslissing niet in twijfel trekt dat verzoeker als verkiezingswaarnemer is opgetreden, wordt er geen geloof gehecht aan de problemen die verzoeker ten gevolge van zijn functie zou hebben ondervonden.

Verzoeker zou blijkens zijn verklaringen door Mohammad Kharsan, een politicus van een partij die gelieerd is aan de sjiiitische Badr-milities, aangezet zijn geweest tot verkiezingsmanipulatie. Verzoeker zou het voorstel geweigerd hebben met als gevolg dat er diverse pogingen werden ondernomen om verzoeker te ontvoeren.

De bestreden beslissing stelt vooreerst terecht vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de onafhankelijke Iraakse verkiezingscommissie, die ten slotte ook zijn werkgever was, niet op de hoogte bracht van de pogingen tot verkiezingsmanipulatie. Dit geldt des te meer nu het voornoemde commissie is die erop moet toezien dat de verkiezingen op een eerlijke en transparante manier verlopen. Verzoeker kan bovendien evenmin toelichten waarom hij de commissie nooit op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij met de dood werd bedreigd of dat de milities naar hem op zoek waren. Dat verzoeker bovendien niet weet of hij de enige IHEC-medewerker was die in de problemen kwam als gevolg van zijn functie is evenmin aannemelijk; het vastgesteld gebrek aan interesse dienaangaande doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te meer nu verzoeker na de feiten nog minstens een jaar in Irak is gebleven.

Dat iedereen samenwerkt en omkoopbaar is zodat de melding van het incident hem nog meer in de problemen zou brengen zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt is een blote bewering die kan geenszins overtuigen.

Voorts is het weinig aannemelijk is dat de milities verzoekers ouderlijke woning op 5 mei 2014, op een ogenblik dat de verkiezingsuitslagen nog niet bekend waren, binnenvielen met de bedoeling zich op hem te wreken. Verzoeker verklaarde dat ze naar hem op zoek gingen omdat uit de verkiezingsresultaten bleek dat hij niet met hen had samengewerkt. Terecht stelt de bestreden beslissing vast dat het weinig plausibel is dat de leden van de lijst onmiddellijk represailles namen, zonder dat er al concrete resultaten bekend waren. De inval van verzoekers ouderlijke woning vond immers op verzoekers laatste werkdag plaats, nauwelijks vijf dagen na de verkiezingen, terwijl de officiële uitslagen pas een maand later bekend werden.

Verzoekers verweer "*Het is bovendien ook niet vreemd dat de leden van de lijst onmiddellijk represailles nemen nog voor het eindresultaat bekend was. immers uit het verkiezingsresultaat van het arrondissement van verzoekende partij bleek onmiddellijk dat zij niet had gedaan wat haar was*

opgedragen.” is niet ernstig te noemen daar er op dat ogenblik nog nergens officiële resultaten bekend waren.

Verzoeker blijkt voorts doelbewust valse verklaringen te hebben afgelegd over wat er in de nasleep van de verkiezingen is gebeurd. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast als volgt: *“Bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ en tijdens het eerste gehoor verklaarde u namelijk dat u na 5 mei eerst onderdook bij uw tante in Al-Jihad en dat u nadien meer dan een jaar in Iraaks Koerdistan heeft verbleven (zie Vragenlijst, vraag 3.5 - zie CGVS, 31/08/2016, p. 4). Tijdens het tweede gehoor komt u hier op terug en verklaart u dat u niet in Koerdistan, maar wel bij uw tante Batoul in Al-Jihad onderdook (zie CGVS, 29/08/2016, p. 2, 11). Volgens u vertelde u niet de waarheid omdat u er van uit ging dat deze versie van de feiten tot een weigering van uw asielaanvraag zou leiden (zie CGVS, 28/09/2016, p. 2, 3, 4). Het ging dus om een strategische verdraaiing van de feiten met het oog op een gunstig antwoord in uw asielaanvraag af te dwingen.”*

Dat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij gelogen heeft op advies van vrienden, doch dat hij uiteindelijk spontaan alles heeft rechtgezet is geen geldige verschoningsgrond. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoekers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Voorts kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij zichzelf ongeveer zestien maanden opsloot bij zijn tante Batoul, haar huis slechts tweemaal verliet voor administratieve aangelegenheden en vervolgens probleemloos terugkeerde naar zijn ouders in Zeyouna. Terecht stelt de bestreden beslissing hierover dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker de wijk van zijn tante verliet, een plaats waar niets erop wees dat hij werd geveiseerd, om deze in te ruilen voor een wijk waar hij naar eigen zeggen met de dood werd bedreigd. Dit geldt des te meer nu verzoeker zich blijkens zijn verklaringen nauwelijks zeven dagen na het doorbreken van zijn isolement, opnieuw in het openbaar begaf door met vrienden op café te gaan en waterpijp te roken. Dit staat volledig haaks op de context die verzoeker schetst en de ernst van de door hem ingeroepen feiten. Dat verzoekers belagers uiteindelijk gedurende maanden niets van zich lieten horen om vervolgens in juli 2016, twee jaar na de feiten, nogmaals de ouderlijke woning binnen te vallen is weinig geloofwaardig. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk waarom zijn belagers meer dan twee jaar na de verkiezingen nog actief op zoek zouden gaan naar een verkiezingswaarnemer van één enkel stemlokaal die bovendien slechts beperkte bevoegdheden had.

Verzoeker verwijst naar het psychologisch attest waaruit zijn labiele toestand moet blijken en stelt dat hij enkel in een stabiele en vrije omgeving kan genezen. Hij is van mening dat een uitwijzing naar Irak een schending van artikel 3 EVRM inhoudt en vraagt dat zijn asielaanvraag grondig onderzocht wordt in het licht van de geattesteerde medische aandoeningen en in het licht van de rechtspraak van het EHRM. Voor de beoordeling van zijn medische problemen dient verzoeker zich evenwel te beroepen op de hiertoe geëigende procedure waarbij hij een aanvraag van machtiging tot het verblijf gericht aan de bevoegde Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar de arresten van het EHRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel toont verzoeker niet aan dat het in beide geciteerde zaken om gelijkaardige omstandigheden gaat.

Voor wat betreft de bijkomende nieuwe stukken door verzoeker getoond ter terechtzitting en vervolgens neergelegd op 12 mei 2017 (zie proces-verbaal van de terechtzitting van 10 mei 2017) dient het volgende te worden opgemerkt.

Het schrijven van de maatschappelijk werkster van 10 mei 2017 wordt uit de debatten geweerd daar het een bijkomend verweer ter aanvulling van het beroepsverzoekschrift betreft dat buiten de beroepstermijn wordt ingediend.

De documenten van UNHCR met betrekking tot de asielaanvragen van verzoekers moeder en broer tonen aan dat voornoemden een asielaanvraag indienden in Turkije zonder meer. Deze documenten bevatten geen inhoudelijke beoordeling van hun asielmotieven, noch vormen zij een bewijs van de feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag.

De gerechtelijke documenten van verzoekers vader zijn allen opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoekers moeder, een niet-neutrale bron waaraan bijgevolg geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Deze documenten bevatten hoe dan ook geen informatie over het verdere verloop van de procedure. Zoals de verwerende partij bovendien terecht opwerpt in haar schriftelijk verslag wordt in de aanvullende nota van 9 mei 2017 gesteld dat verzoekers vader reeds opnieuw vrij is, nergens wordt evenwel verduidelijkt over hoe verzoekers vader dan wel ontsnapt of vrijgelaten zou zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten aantast. Ten overvloede kan worden gewezen op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat Iraakse documenten slechts relatieve bewijswaarde hebben gelet op de alom aanwezige corruptie waardoor valse en vervalste documenten in Irak veelvuldig voorkomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Gelet op wat vooraf gaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming,

waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door beide partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Eenzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER